Samling af Afgørelser

PERSONALERETTENS DOM
(Anden Afdeling)
10. november 2011

Sag F-18/09

Mohamed Merhzaoui
mod
Rådet for Den Europæiske Union

»Personalesag — tjenestemænd — udnævnelse — indplacering i lønklasse — lokalt ansatte forfremmet til tjenestemænd — artikel 10 i bilag XIII til vedtægten — artikel 3 i bilaget til ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte — forfremmelsesåret 2008 — sammenligning af fortjenester mellem tjenestemænd i karriereforløbet AST — procedure baseret på bedømmelsesrapporterne 2005/2006 — kriterium vedrørende niveauet for det udøvede ansvar«

Angående: Søgsmål anlagt i henhold til artikel 236 EF og artikel 152 EA, hvorunder Mohamed Merhzaoui i det væsentlige har nedlagt påstand om annullation af Rådets afgørelser om at indplacere sagsøgeren i karriereforløbet for ansættelsesgruppen for assistenter AST 1-7, og om ikke at forfremme ham til lønklasse AST 2 i forfremmelsesåret 2008.

Udfald: Rådet for Den Europæiske Union frifindes. Mohamed Merhzaoui bærer sine egne omkostninger og betaler Rådets omkostninger.

Sammendrag

1. Tjenestemænd — ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte — lokalt ansatte — anvendelse af bilag XIII til vedtægten
(Tjenestemandsvedtægten, bilag VIII, art. 10, stk. 3; ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte, bilag, art. 1, stk. 1; Rådets forordning nr. 723/2004)

2. Retspleje — fremsættelse af nye anbringender under sagens behandling — betingelser — ny omstændighed — begreb
(Personalerettens procesreglement, art. 43, stk. 1)

3. Tjenestemænd — søgsmål — anbringender — utilstrækkelig begrundelse — konstatering ex officio

4. Tjenestemænd — forfremmelse — sammenligning af fortjenester — administrationens skønsbeføjelse — omstændigheder, der kan tages i betragtning — det udøvede ansvarsniveau
(Tjenestemandsvedtægten, art. 45)

5. Tjenestemænd — administrationens retsakter — gyldighedsformodning — konstatering — bevisbyrde

6. Tjenestemænd — søgsmål — retlig interesse — nødvendigheden af personlige klagepunkter

7. Tjenestemænd — forfremmelse — sammenligning af fortjenester — administrationens skønsbeføjelse — omstændigheder, der kan tages i betragtning (Tjenestemandsvedtægten, art. 43)

8. Tjenestemænd — forfremmelse — klage fra en ikke-forfremmet ansøger — afgørelse om afslag — begrundelsespligt — rækkevidde (Tjenestemandsvedtægten, art. 25 og 45)

1. Artikel 10, stk. 3, i bilag XIII til vedtægten finder anvendelse på lokalt ansatte, eftersom bestemmelserne i bilag XIII til vedtægten i henhold til artikel 1, stk. 1, i bilaget til ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte finder tilsvarende anvendelse på de øvrige ansatte, der den 30. april 2004 er ansat under ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte, herunder således lokalt ansatte.

(jf. præmis 35)

2. I henhold til artikel 43, stk. 1, i Personalerettens procesreglement må der ikke fremsættes nye anbringender efter den første udveksling af processkrifter, medmindre de støttes på omstændigheder, som er kommet frem under sagens behandling. I denne forbindelse kan en dom afsagt af Unionens retsinstanser, som endnu ikke var afsagt, da sagsøgeren anlagde sit søgsmål, men som kun afslører en allerede eksisterende retstilstand, ikke anses som en ny omstændighed.

(jf. præmis 36)

Henvisning til:

Retten: 20. maj 2003, sag T-80/01, Diehl-Leistner mod Kommissionen, præmis 38

3. Manglende begrundelse udgør en væsentlig formforskrift, som under alle omstændigheder skal undersøges ex officio af Unionens retsinstanser. Følgelig kan et klagepunkt om tilsidesættelse af begrundelsespligten ikke afvises med den begrundelse, at der ikke er redegjort tilstrækkeligt herfor i stævningen.

(jf. præmis 47)

Henvisning til:

Domstolen: 20. februar 1997, sag C-166/95 P, Kommissionen mod Daffix, præmis 24

Retten: 3. oktober 2006, sag T-171/05, Nijs mod Revisionsretten, præmis 31

4. Udtrykket »efter omstændighederne« i vedtægtens artikel 45 betyder, at for så vidt som ansatte i samme lønklasse i princippet antages at have ligeværdigt ansvar, skal denne omstændighed, når dette ikke er tilfældet, tages i betragtning i forbindelse med forfremmelsessager, og at administrationen følgelig, når den foretager en sammenligning af fortjenesternes hos de forfremmelsesværdige tjenestemænd, skal tage hensyn til det ansvar, der udøves af en forfremmelsesværdig tjenestemand, når det overskrider det ansvar, der normalt tildeles en tjenestemand i hans lønklasse.

(jf. præmis 59)

5. Da der gælder en formodning for, at en administrativ retsakt er lovlig, og da bevisbyrden i princippet påhviler den, som anfægter lovligheden, påhviler det sagsøgeren i det mindste at fremlægge tilstrækkeligt præcise, objektive og samstemmende indicier, der kan godtgøre, at de af sagsøgeren

påberåbte omstændigheder er sandfærdige eller sandsynlige. Følgelig skal en tjenestemand, der hverken råder over beviser eller i det mindste en række indicier, acceptere den legalitetsformodning, der er knyttet til afgørelser på området for forfremmelse, og kan ikke kræve af Personaleretten, at denne selv får kendskab til alle bedømmelsesrapporterne for de øvrige ansøgere til en forfremmelse, og at den undersøger det ansvar, der udøves af ansøgerne til en forfremmelse med henblik på at afgøre, om ansættelsesmyndigheden har anlagt et åbenbart urigtigt skøn, da den besluttede ikke at forfremme ham.

(jf. præmis 61)

Henvisning til:

Personaleretten: 4. februar 2010, sag F-15/08, Wiame mod Kommissionen, præmis 21

6. Selv om en tjenestemand ikke er beføjet til at handle i lovens eller institutionernes interesse og ikke til støtte for et annullationssøgsmål kan gøre andre end sine egne klagepunkter gældende, er det tilstrækkeligt, at den påståede ulovlighed har haft konsekvenser for hans retsstilling, for at det klagepunkt, som han udleder heraf, anses for et personligt klagepunkt.

(jf. præmis 63)

Henvisning til:

Personaleretten: 23. januar 2007, sag F-43/05, Chassagne mod Kommissionen, præmis 100

7. Selv om bedømmelsesrapporten udgør en uundværlig del af vurderingen, hver gang der skal tages stilling til tjenestemandens karriere med henblik på vedtagelsen af en afgørelse vedrørende hans forfremmelse, påbyder vedtægtens artikel 43 kun, at der udfærdiges en bedømmelsesrapport hvert andet år. Eftersom vedtægten ikke fastsætter, at et forfremmelsesår skal have samme periodiske regelmæssighed som et bedømmelsesår, udelukker den ikke, at en forfremmelse kan besluttes, uden at ansættelsesmyndigheden råder over en bedømmelsesrapport af nyere dato.

Henset til, at hverken vedtægten eller en institutions interne regler påbyder en synkronisering af bedømmelsesår og forfremmelsesår, og at administrationen råder over et vidt skøn med henblik på at tilrettelægge forfremmelsesproceduren, gælder, at selv om det er ønskeligt, at administrationen bestræber sig på at råde over de nyeste bedømmelsesrapporter ved dens afgørelse om forfremmelser, udgør en undtagelsesvis manglende hensyntagen til nævnte rapporter imidlertid ikke en ulovlighed, især når samtlige forfremmelsesværdige tjenestemænd er blevet behandlet identisk.

Dette gælder så meget desto mere, når den omstændighed, at der ikke foreligger en bedømmelsesrapport, skyldes bedømmelsesprocedurens normale forløb. Eftersom udnævnelsen af en tjenestemand alt efter tjenestens behov kan ske uafhængigt af begyndelsesdatoen for bedømmelsesperioden i forbindelse med bedømmelsesåret, er det uundgåeligt, at nyligt udnævnte tjenestemænd bedømmes på grundlag af en kortere periode end den, der lægges til grund ved bedømmelsen af deres kolleger.

(jf. præmis 64-67)

Henvisning til:

Domstolen: 17. december 1992, sag C-68/91, Moritz mod Kommissionen, præmis 16

Retten: 15. november 2001, sag T-194/99, Sebastiani mod Kommissionen, præmis 45, 46 og 49

8. Selv om ansættelsesmyndigheden ikke er forpligtet til i afgørelserne om ikke-forfremmelse at angive begrundelsen for disse afgørelser, er den derimod forpligtet til at angive denne begrundelse på tidspunktet for afslaget på en klage fra en ikke-forfremmet ansøger.

Begrundelsespligtens omfang skal nemlig i denne forbindelse vurderes i forhold til de konkrete omstændigheder, bl.a. retsaktens indhold, arten af de påberåbte anbringender og den interesse, som adressaten kan have i at modtage en begrundelse. Hvad således angår begrundelsen for en afgørelse vedtaget i forbindelse med en procedure, der vedrører et stort antal personer, såsom en forfremmelsesprocedure, kan det ikke kræves af ansættelsesmyndigheden, at den begrunder sin afgørelse i forbindelse med afslaget på klagen ud over de klagepunkter, der er påberåbt i nævnte klage, bl.a. ved at redegøre for, hvorfor hver af de forfremmelsesværdige tjenestemænd havde fortjenester, der var bedre end fortjenesterne hos klagens ophavsmand.

(jf. præmis 71 og 75)

Henvisning til:

Retten: 26. januar 1995, sag T-60/94, Pierrat mod Domstolen, præmis 31 og 32; 11. juni 1996, sag T-118/95, Anacoreta Correia mod Kommissionen, præmis 82; 27. april 1999, sag T-283/97, Thinus mod Kommissionen, præmis 73; 25. oktober 2005, sag T-83/03, Salazar Brier mod Kommissionen, præmis 78; 23. november 2006, sag T-422/04, Lavagnoli mod Kommissionen, præmis 69

Personaleretten: 8. oktober 2008, sag F-81/07, Barbin mod Parlamentet, præmis 27